

„Látni akarjuk Jézust” – erre volt szüksége akkor is, most is az embereknek. Akkor láthatták testben is, de nem arra volt szükség, hanem hogy azt lássák, hogy Ő milyen: megismerjék személyesen, bekerüljön az életükbe. – Lehet, hogy a görögök erre nem gondoltak, de Jézus ezt akarja adni. Ma is többet akar adni, mint amit az Őt kereső vár tőle.

Imádkozni jöttek Jeruzsálembe ugyanúgy, mint az etióp főember. Ott, az ünnepen hallhattak Jézusról az emberek bizonyágtételéből. Lehet, hogy sokan sokfélét mondtak róla (ld. Jn 7), de ők azt hallották meg (az hatott rájuk), ami valódi bizonyágtétel volt. „Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza az Atya” – ezeket a görögöket az Atya vonzotta, ezért jöttek Jeruzsálembe, ezért ragadta meg őket a sokféle beszéd közül az igazság és nem az emberi elképzelések, és ezért kellett találkozniuk Jézussal.

Az Atya ma is vonz embereket, és ezek látni akarják Jézust. Lehet, hogy nem tudják, hogy Őt akarják látni, de amit látni akarnak a hívőkben (gondolkodásukban, cselekedeteiben), az valójában Ő. Azt akarják látni, hogy van „más”, „jobb” – ezt Jézusban találják meg.

Mi nem tudjuk megítélni, hogy aki tőlünk érdeklődik „Isten dolgairól”, azt vonzza-e az Atya. Samáriai asszony: vallásos kérdéssel próbálkozik, de Jézus ennek „mögé lát” és odasegíti őt, hogy valóban megismerje Őt. Az Atya vonzotta. – Félix: érdeklődött a keresztyén tanításról, amíg nem hallott az igazságról, ítéletről; akkor „elnapolta” a kérdést. Őt nem vonzotta az Atya.

Hogyan lesz Jézus látható a mi életünkben? – erről beszél. „Rendben van, ezek a görögök most látnak engem, de meg kell látniuk engem akkor is, amikor én már nem leszek itt testben – rajtatok keresztül.”

A búzaszem a földre esik és meghal. Ez egyrészt maga Jézus, aki a halálával „sok gyümölcsöt termett”, ennek vagyunk a gyümölcsei mi is, és mindazok, akik rajtunk keresztül hitre jutnak. De rajtunk keresztül csak úgy juthatnak hitre, ha mi is „a földre esünk és meghalunk”. A mi életünk is búzaszem, amelynek meg kell törnie. Engedjük-e? Jézus felszólít rá: „Aki nekem szolgál, engem kövessen” – az önmagamnak meghalásban.

Mi az az „önmagam”, ami miatt nem látható a bennem élő Jézus a kívülállók számára? A bűneim; a jó tulajdonságaim, amikre büszke vagyok. Ha bármiről (jó tulajdonságról, sikerről...) azt gondolom, hogy „igen, ez én vagyok, én értem el”, akkor ez nem csak gondolat, hanem egy kifelé is látszó magatartás lesz belőle, ami miatt nem látják Jézust.

Azt kell meglátniuk – pozitív értelemben – hogy „ez nem te vagy”. Ekkor kell megvallani, hogy „ez Jézus Krisztus”. Ha pedig rosszat látnak, akkor vállaljam, hogy ez én vagyok, de van Krisztusom.

Az összetörést segítik a nemszeretem helyzetek (pl. terveimet fel kell adnom vagy el kell halasztanom) és emberek (rokon, kolléga, szomszéd). Akarok-e összetörni? Nem akarok, de kimondhatom hittel: legyen meg a Te akaratod. Ha nem mondom ki, hanem menekülök az összetöretés elől, nem fog meglátszani, hogy Krisztus él bennem. „Éntőlem lett e dolog” – eszünkbe jut-e, és elfogadjuk-e?

Az összetörés Jézusnak is nehéz, de más okból: neki a mi bűneinket kellett felvennie, megbűnhődnie miattuk, elhagyva az Atyától – és ezen keresztül legyőznie a Sátánt. Minket már nem hagy el Isten, de feladatunk, hogy kövessük Jézust az életünk halálba adásával, és erre szól az ígélet, hogy „ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is”.

„Aki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya” – de akkor nem fognak megbecsülni az emberek. Mi a fontos nekem: az Atya vagy az emberek megbecsülése? „Ha embereknek akarnék tetszeni, nem volnék Krisztus szolgája.”

Krisztus halála valóban a világ megítélése, mert ez az üzenete: „ez a világ bűne: Isten Fiának kellett meghalnia miatta”. Krisztus halála a Sátán kivettetése (legyőzése), mert „aki Isten előtt éjjel és nappal vádolt minket” (Jel 12,10), annak a vádjai – az adóslevél – most a keresztre van szegezve (Kol 2,14). Krisztus halála az ember megszabadítása és felemelése. „Mindeneket magamhoz vonzok”. A felemeltetett Krisztus, a kereszten mindenhol látható. Az evangélium, a hívők bizonyágtétele bárhol hallható. Ezekkel vonz, aki hozzá megy, azt Ő nem küldi el, annak örök élete van Őbenne.

Jn 13,15–17 „Mert példát adtam nektek, hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony, mondom néktek: a szolga nem nagyobb az uránál, sem a küldött nem nagyobb annál, aki elküldte. Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha így cselekesztek.”